

Forfatter: Harriet Vilhelmine Bentzon, 1861-1945

Titel: Udrag fra BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1864-07-28)

Citation: Harriet Vilhelmine Bentzon, 1861-1945: "Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem", i *Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem*, Gyldendalske Boghandel - Nordisk, s. 32. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991800-000-shoot-idm140619130827696.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Herude i denne Ensomhed, hvor intet bestemt Arbejde, ingen Efterretninger om politiske Begivenheder, ingen af Byens smaalige Hverdagsubehageligheder kan fængsle eller adsprede Ens Tanker, men hvor man, som jeg i dette Øieblik gjør, kan sidde i Haven under de grønne Træer, høre Vindens Susen i Toppene udenat forstyrres af den, lade Øiet streife ud over Markerne og Skovene, ud over hele den herlige Natur, hvis dybe Stilhed ligesom vugger Sindet ind i en drømmende Tilstand, hvori Alt, selv det der ligger fjernt tilbage i Tiden træder klart og tydeligt frem — herude har jeg ret havt Leilighed til at tænke over Dine Ord om Aftenen førend jeg reiste. Jeg føler, at jeg er bleven vækket op af det blødagtige, æsthetiske Dvaleliv jeg har hidtil ført, som ikke blot fyldte mit Bord og mine Skuffer med hele Bind fulde af dramatiske og lyriske Arbejder ogs. 33 mine Mapper og Vægge med Forsøg i Malerkunsten, men ogsaa (hvad der meget har bidraget til Sagernes Stilling for Øieblikket) indgav mig en Ringeagt for det hele Skole- og Studie-Liv, hvis kolde, dogmatiske Virkelighed og langsomt fremadskridende Punktlighed ikke kunde harmonere med min lyriske Flugt, tidt lod mig glemme den classiske og mathematiske Litteratur for den danske, tyske og franske, nedbrød min Selvtillid til egen Arbejdsdygtighed, og tilsidst aldeles gjorde mig uskikket til at bestille Nogetsomhelst, og indgav mig en saadan Lede og Modbydelighed for Alt muligt, og først og fremmest for det overhovedet at leve, at jeg enkelte Øieblikke havde været istand til at bortkaste mit Liv ligesaa letsindigt som Frederik og for en endnu mindre gyldig Bevæggrund: for en ren sygelig Stemning. Denne Tilstand tog især til efter Frederiks Død, og forat udfylde den Tomhed hos mig, der opstod efterat den Eneste, hvem jeg rigtig kunde betroe mig til, var gaaet bort, kastede jeg mig nu mere end nogensinde over Maleriet udenat dette dog kunde hjælpe mig mere end for det samme Øieblik jeg sad ved det. Ofte tænkte jeg da paa at meddele mig til Dig, men det var netop i den Periode, hvori dels de politiske Forhold, dels Dit idelige Arbejde paa Lazarethet tyngede Dig saameget, at det endog meddelte sig til Dit Udvortes, saaat jeg frygtede for at bebyrde Dig med ovenikjøbet at høre paa nogle forvildede Phantasterier, som vel mine egne individuelle Sorger og Bekymringer, der syntes store nok for mig, maatte forekomme ethvert ældre og mere fornuftigt Menneske at være. I min Nød henvendte jeg mig nu til Arentzen, i hvem jeg altid vidste at jeg havde en god Ven, som vilde raade mig til det Bedste, og han gav mig ogsaa ganske rigtigt det eneste fornuftige Raad, der kunde gives: „Kast alt det æsthetiske Lapperie overbord. De har maaske — ja jeg tør endogsaa sige at De har Evner i den Retning, men det er umuligt at sige, hvorvidt de kunne udvikle sig. Saameget kan jeg imidlertid sige, at hvis De nu gaaer og kluddrer med begge Delene, saaat De snart er poetisk Maler, snart en studiosus artium, vil De aldrig blive til Noget helt og virkeligt, ja ikke engang Student, hvad der dog er det mindste et Menneske, der gjør Fordring paa at ville være litterair dannet, maa kunne blive.“ Det var det Samme som Du ogsaa sagde til mig, kun oversat i et mere fyndigt og distingueret Sprog, og det havde vist ogsaa gjort sin Nytte, hvis jeg ikke allerede dengang hav-Holger Drachmann i Breves. 34de mistet saa meget af min Energie (hvis jeg overhovedet nogensinde har været i Besiddelse af nogen) at jeg ikke kunde bryde overtvert, men lod Tingene gaae sin Gang lige indtil nu. Jeg kunde dog maaske ved at have arbejdet strengt de Dage vi havde fri at læse i, have faaet i det mindste Størstedelen af vort Pensum repeteret, hvilket da vilde have været tilstrækkeligt til at faae Udfaldet nogenlunde godt, eftersom jeg dels har et ret hurtigt Nemme til at lære, naar jeg ikke skal gjemme altfor længe paa det, og dels baade i Classikerne og i den geometriske Del af Mathematiken, hvor Noget har interesseret mig specielt, har ret gode Kundskaber, men i de Dage overfaldt mig netop mit gamle mørke Humeur og Mistvivlen om nogensinde at kunne blive til Noget i den Grad, at jeg stundom maatte løbe ud i Skoven eller ned til Stranden ved Svanemøllen, hvor jeg da satte mig paa et Par Stene ude i Vandet og lod mig lidt efter lidt afkjøle af den friske Søluft. Paa den anden Side er det dog maaske meget bedre, at det netop er gaaet saa daarligt som det er, idet jeg nemlig nu har indseet, hvorvidt dette mit hidtidige Liv har ført mig, og at der behøves en alvorlig Kraftanstrængelse, hvorpaa ikke alene hele min fremtidige materielle men ogsaa tillige aandelige Velvære kommer til at beroe overensstemmende med hint Ord af det nye Testament, at en Djævel uddrives kun ved megen Bøn og Fasten. Det kunde nu aldrig falde mig ind at komme med Løfter ligeoverfor Dig og mig selv, thi jeg har indseet at der er Noget, der binder et Menneske mere end det Mundsveir et Løfte bestaaer i, og det er ikke alene den tvingende Nødvendighed i det maa saa være, men hvad mere er, den Kjærlighed og Taknemlighed en Søn skylder sin Fader.